

Bomulavië

De verloren zoon

Bomulavië

De verloren zoon

Frans Ruijgrok

Schrijver: Frans Ruijgrok
Coverontwerp: Frans Ruijgrok
ISBN: 9789402104332
© Frans Ruijgrok

Bomulavië

Bomulavië is een wereld in de vorm van een eeuwen oude grote boom waarvan de vleugen altijd groen blijven. Het is een statige reus die in stilte zijn dagen slijt onder de zon en nooit lijkt te slapen. Altijd is er wel ergens in de toppen van de boom of diep in de vleugen een nieuwe spruit aan het ontkiemen of een oude steek aan het afsterven om zo plaats te maken voor een aantal nieuwe sterke armen. De reus staat te midden van een groot aantal andere bomen in een ondoordringbaar woud, waar nooit andere beschavingen zijn geweest en waarschijnlijk ook nooit zullen komen. De mystiek van dit woud en de woudreus zal altijd verborgen blijven voor de rest van de planeet.

Van deze werelden zijn er velen met ieder hun eigen woud en evengoed bewaarde mystiek. De schattingen van het aantal werelden lopen uiteen van enkele honderden tot miljoenen. Het precieze aantal zal nooit bekend worden. Het leven in deze werelden is er voor een deel afhankelijk van. Zonder deze mystiek komt hun bestaansrecht in gevaar.

De wereld Bomulavië is opgebouwd rondom de leid-steek. De directe aflopers van de leid-steek zijn de hoofd-steken. Op deze hoofd-steken liggen de dorpen en steden waarin de bewoners wonen. Ook zijn er hoofd-steken die onbewoond zijn, omdat ze onbewoonbaar zijn door de ondoordringbare vleugen of omdat ze nog niet bewoond hoeven te worden. Het is altijd al zo geweest dat Bomulavië net zo hard groeide als de volkeren, alsof de wereld rekening hield met de groei van de volkeren. De legende zegt dat de Saha van het elfenvolk kan communiceren met Bomulavië en zo aangeeft of er steken bij moeten komen.

In Bomulavië leven twee volken, de elfen en de kabouters.

De legende gaat dat de Saha-zoon Elebout Eerzond, nadat hij zich afgezonderd had van zijn ouderlijke omgeving, een eeuw

lang op de grond heeft zitten mediteren om na te denken over zijn toekomst. Hij bedacht in die tijd een wereld waarin een elfenvolk in vrede kon bestaan. Een wereld met elfen die eerlijkheid en rechtvaardigheid hoog in het vaandel hebben.

Toen hij uit zijn meditatie ontwaakte zat hij in de top van Bomulavië. De boom was in die eeuw onder hem ontsproten en opgegroeid tot een respectabele woudreus. Hij begon direct met het verwezenlijken van zijn droom.

Hij ging terug naar de wereld van zijn ouders en selecteerde een groep elfen die in zijn droom pasten en nam ze mee naar Bomulavië. Daar kroonde hij zichzelf Saha. Onder de mee gereisde elfen was ook zijn toekomstige Sahi Anniba. In de jaren en eeuwen die volgden ontstond een omvangrijk elfenvolk.

Hoe oud de elfen kunnen worden en wanneer en hoe de kinderen ter wereld komen is altijd een raadsel gebleven. Vertellingen verhalen van leeftijden van miljoenen jaren, want er zijn sinds het begin van de Eciro geen nieuwe elfen meer bij gekomen.

Aanvankelijk deden de elfen alles zelf, van voedsel verbouwen en jagen tot regels opstellen en besturen. Voor het verbouwen van voedsel moesten er aarstukken aangelegd worden. Dit was een omvangrijke en niet risicoloze operatie. Allereerst moet er een steek gevonden worden die geschikt is. Deze moet dan kaal gemaakt worden er er moet een gat in gemaakt worden waarin de aargrond komt. Als laatste moet er op de grond onder Bomulavië aargrond gehaald worden. Dit is zeer risicovol vanwege alle gevaren die de elfen te wachten staan op de grond, zoals allerlei wezens, waaronder de grondkabouters, die in de onbekende elfen vooral indringers zien en soms ook een maaltijd. Als het aarstuk dan klaar is kan er begonnen worden met verbouwen van allerlei eetbare gewassen. Van deze gewassen had Elebout in kleine hoeveelheden zaden en sporen meegenomen van zijn ouderlijke wereld. Door daar in

de jaren verstandig en zuinig mee om te gaan is er inmiddels een voldoende hoeveelheid zaden en sporen om elk jaar opnieuw de aarstukken vol te zetten met gewassen. Bovendien heeft Saha Elebout een reserve voorraad opgeborgen op een onbekende plek in Bomulavië. Naast Saha Elebout kent alleen Sahi Anniba deze locatie.

Het jagen deden de elfen aanvankelijk op alle soorten wezens die in Bomulavië voorkomen, maar ze zijn in de loop der jaren voorkeuren gaan krijgen voor bepaalde wezens. Sommige wezens bleken helemaal niet geschikt voor consumptie of te gevaarlijk om op te jagen. Voor het jagen gebruikten de elfen een zwiep of een ploek en snelsteek.

Het opstellen van regels vond Elebout belangrijk om zijn gedachtengoed te bewaken en bewaren. Hij zei altijd dat er alleen wit kan zijn als er ook zwart is, dus eerlijkheid en rechtvaardigheid bestaat alleen als er ook oneerlijkheid en onrechtvaardigheid is. Hij had wel vertrouwen in zijn onderdanen, dat die zijn gedachtengoed zouden koesteren, maar hij wist ook dat er altijd situaties kunnen voordoen waarin de verleiding tot ontrouw zeer groot is.

Dit is ook gelijk de reden waarom er een bestuur nodig was in Bomulavië. Dit bestuur had als taak de dagelijkse zorg te dragen voor het bewaren en bewaken van het gedachtengoed van Saha Elebout. Daarnaast moest door dit bestuur richting gegeven worden aan de ontwikkeling van het elfenvolk en de leefomgeving.

Zo bouwden ze steden op de stekken van Bomulavië om in te wonen. In deze steden werden de funen gebouwd. Deze funen werden opgebouwd uit de aanwezige stekken en vleugen. Als er stekken of vleugen nodig waren, op een plek waar ze niet zaten, kunnen de elfen stekken en vleugen verplaatsen. Op de nieuwe plek vatten ze weer leven als ze op de juiste wijze worden geplaatst.

Op de steek, waar Elebout ontwaakte uit zijn meditatie, staat de safuun. Deze safuun is in de loop der eeuwen uitgegroeid

tot een indrukwekkend bouwsel vol van pracht en praal. Men zegt dat de safuun een eigen leven is gaan leiden en zichzelf heeft laten uitgroeien en daarbij allerlei nieuwe onbekende levensvormen heeft ontwikkeld om de huidige oogverblindendheid te krijgen. Andere legenden spreken van een soort magische illusie die in stand wordt gehouden door de kracht van Saha Elebout, de schoonheid van Sahi Anniba en de mystiek van Bomulavië.

Eeuwen na het ontwaken van Elebout uit zijn meditatie ondernamen vier grondkabouters het onwaarschijnlijke en gedurfde avontuur om Bomulavië in te gaan, om te onderzoeken wat daar leeft en er zich allemaal afspeelt. Deze vier kaboutermannen waren de wereld op de grond tussen de grondkabouters zat. Zij konden zich niet meer vinden in de alom heersende gedachte waarin het eigenbelang steeds meer voorop stond en het algemene belang steeds minder belangrijk werd.

De vier, Margod, Irsoon, Kivaia en Zirkon, ontmoeten daar de elfen, die eerst afstandelijk waren tegenover de kabouters, maar al gauw doorkregen dat het kabouters waren die ongeveer volgens dezelfde waarden leefden als hun gedachtengoed van Elebout. De elfen besloten een afsprakenstelsel met de kabouters overeen te komen. De kabouters accepteerden dit en bleven daarna wonen in Bomulavië.

De eerste afspraak was dat de vier kabouters van elkaar niet mochten weten waar ze gingen wonen en hoe ze zich vanaf toen gingen noemen. Dit als bescherming tegen eventuele kwaadwillende figuren. De Saha beloofde ze daarvoor ieder twee wensen die ze gelijk of later mochten inwisselen. Ze weten van elkaar niet of ze die al gebruikt hebben en wat ze dan gewenst hebben.

In het afsprakenstelsel stond verder dat de kabouters hun diensten aanboden aan de elfen, zoals funen bouwen, voedsel

verbouwen en jagen, in ruil voor de bescherming door de elfen tegen gevaren van buiten Bomulavië maar ook tegen zichzelf. De elfen boden hierin hun wijsheid om onderlinge geschillen en andere problemen te helpen oplossen en leerden de kabouters hoe te overleven in Bomulavië.

Het kaboutervolk is in de eeuwen daarna uitgegroeid tot een omvangrijke gemeenschap. De basis hiervoor werd gelegd door de eerste vier kabouters, beter bekend als de eerio's, en andere grondkabouters die hen later volgden in hun avontuur. Zij worden durio's genoemd. Zij bouwden naast de funen in de steden van de elfen op de bovenste steken van Bomulavië, ook runen voor zichzelf in complete dorpen op de onderste steken.

De kabouters die in Bomulavië geboren werden noemen ze tririo's. Niemand weet meer wie of waar de eerio's zijn en of ze nog in leven zijn. Over de originele namen van de eerio's bestaan altijd heftige discussies en fantasievolle verklaringen, maar hoe ze werkelijk heetten durft niemand met zekerheid te zeggen. Men zegt zelfs dat de elfen het niet meer weten, behalve de Saha en de Sahi. En de vier eerio's zelf natuurlijk.

Een kabouterleven kan enkele duizenden jaren duren. Kabouterkinderen leven de eerste vijftig tot zestig jaar bij hun ouders. Rond hun vijftiengste jaar begint de pubertijd en rond hun zestigste jaar zijn ze volwassen.

Tot twee eeuwen geleden kwamen er meer en meer grondkabouters in Bomulavië, die steeds verder van het gedachtengoed van de Eerio's en Elebout af stonden. Zij begonnen met stelen, vernielen, ontvoeren en zelfs moorden onder het kaboutervolk, om hun eigenbelang te koesteren. Toen er zelfs een elf werd ontvoerd, grepen de elfen in. Ze verdreven de afvallige grondkabouters uit Bomulavië. Hierbij kwam de ontvoerde elf om het leven. Hij werd in de vlucht uit frustratie vermoord door de vluchtende grondkabouters.

De elfen eisten dat er geen nieuwe grondkabouters meer toegelaten zouden worden en dat alle kabouters in Bomulavië de ere-test deden. Met deze test werden de kabouters getoetst op hun kennis van het elfenvolk en de natuur in Bomulavië en werden ze getest op hun eerlijkheid, rechtvaardigheid en trouw. Zij die de test niet haalden werden ook verbannen naar de grond.

De geslaagde kabouters hebben toen een grens aangebracht op de Leid-steek en bewaken die sindsdien continu.

De ere-test wordt nog steeds gebruikt in rechtzaken tegen kabouters die in overtreding zijn en anders hebben gehandeld dan het gedachtengoed van Bomulavië.

De taal die de elfen met elkaar spreken, elferu, is voor kabouters onbegrijpelijk. De elfen hebben zichzelf de taal van de kabouters, kaberu, eigen gemaakt in de eerste contacten met de Eerio's, zodat er toch gecommuniceerd kon worden. Sommige elfen beschikken namelijk over de gave gedachten te kunnen lezen en hebben deze gedachten gecombineerd met de taal die de Eerio's gebruikten.

In de vertellingen over Bomulavië worden veel woorden uit het kaberu gebruikt. De betekenis van deze woorden is opgenomen in het woordenboek.

1. Eerste ochtend

“Goedemorgen”, zegt Zorka zacht tegen zijn net ontwakende vrouw Miban.

“Ook goedemorgen, is het alweer zover? Het is net of ik maar een paar minuten geslapen heb.”

“Het is een uur voor licht-op, lieverd”, zegt Zorka, terwijl hij uit het van jonge steken gemaakte bed stapt.

Op de rand van het bed blijft hij even zitten en inspecteert aandachtig de naad in de zak waarin het vleugenmoes zit, wat als matras dient.

“De naad vertoond slijtage en is toe aan een reparatiebeurt, voordat het te laat is en de zak helemaal uit elkaar scheurt.”

Zorka’s aandacht hiervoor is een beroepsmatige gewoonte om alles te bekijken als ware hij op zijn werk. Hij is ensai van een ensi bouwers en onderhoudswerkers van funen in de elfensteden.

Miban raakt enigszins geïrriteerd.

“Je hebt alweer zin in je werk zie ik. Kun je je ogen nou thuis niet eens richten op de opvoeding van je oudste zoon? Hij brengt mij veel zorgen met zijn losgeslagen gedrag.”

“Je hebt gelijk schat, ik zal eens een lang gesprek met hem hebben.”

“Woorden zijn mooi, maar niet altijd even effectief, misschien moeten we een andere aanpak bedenken.”

Zorka kijkt bedenkelijk naar de zichtbaar vermoeide en enigszins boze vrouw naast hem in het bed. Zij ligt nog op haar zij onder de deken van gevlochten vleugen.

Miban maakt nog geen aanstalten om op te staan, maar wacht gespannen op een reactie van Zorka. Zorka denkt een paar minuten na over de andere aanpak van zijn vrouw en ziet allerlei mogelijkheden in zijn gedachten langskomen en de vele scenario’s die daarbij zouden passen.

“Ik zal erover nadenken, lieverd. Wil je een ontbijt voor me klaarmaken? Ik moet zo naar mijn werk.”

“Ik kom eraan. Ik heb het gevoel dat vandaag geen goede dag wordt.”

Zorka loopt mopperend de slaapkamer uit.

“Dat mag je denken, maar door het te zeggen roep je het misschien wel over jezelf af. Als je niet geslagen wilt worden moet je uit de buurt van de stok blijven.”

“Ach, jij ook altijd met je wazige uitspraken. Je kunt wel merken dat je te veel met die elfen omgaat.”

De ruun van Zorka en Miban Zikor is voor kabouterbegrippen zeer ruim. De slaapkamers van hen en hun twee zoons liggen boven een korte trap, gemaakt van overgebleven stekken van zijn werk bij de elfen. Beneden in de ruun is een kleine woonkamer met een deur naar buiten. Miban heeft de vorige avond, net als elke avond, het voedsel voor het ontbijt buiten voor de deur op het terrasje neergelegd en afgedekt met oude verdorde vleugen. Hierdoor blijft het voedsel koel en bederft het niet.

Zorka zit in woonkamer te wachten op zijn ontbijt en mijmert wat over het gesprek van daarvoor met zijn vrouw. Miban maakt ondertussen de kinderen wakker, pakt het voedsel van het terrasje en bereidt het ontbijt voor het hele gezin.

Dan schrikt Zorka uit zijn gedachten van een enorm kabaal van de jongste zoon Zix, die luid zingend de trap af komt rennen. Hij heeft blijkbaar goed geslapen, want hij is goed gemutst.

Achter hem volgt de oudste zoon Zrabla. Hij laat zich bijna van trap-steek op trap-steek vallen en ziet er niet uitgeslapen uit.

Zorka schiet uit zijn slof tegen hem.

“Zix, kan het iets rustiger alsjeblieft, je moeder is niet lekker wakker geworden. En jij, Zrabla. Hoe laat was jij thuis gisteren? Aan je gesteldheid te zien was het vast niet ver voor licht-op.”

“Sorry papa, maar vandaag hebben we op school biologie. Onze leraar gaat vertellen over de steekhopper”, antwoord Zix uitgelaten.

De school waar Zix op zit is een basisschool voor kabouterkinderen van 18 tot 28 jaar. Met zijn 19 jaar is Zix nog maar een kleuter en kan hij heel enthousiast zijn over het bijleren van zaken die hem bovendien zeer interesseren. Zix is vanaf dat hij kan lopen al bezig met alles dat leeft in zijn omgeving en is daarom zeer blij met deze les over wezens die elders in Bomulavië leven en die hij anders wellicht nooit te zien zou krijgen.

Zorka probeert hem te waarschuwen.

“Kijk maar uit. Steekhoppers zijn geen vrienden van de kabouters en ook niet van de elfen. Ik spreek uit ervaring, jongen.”

“Dat heb je nooit eerder verteld”, schreeuwt Zix het uit, bijna ontploffend van verbaasdheid over deze aangename verassing en onverwachte openheid van zijn anders zo gesloten vader.

“Dat komt omdat het ook niet een heel erg prettig verhaal is, jongen. Ik vertel het je nog wel eens als je wat ouder bent.”

Zorka is een zeer conservatieve man die oude tradities zeer hoog in het vaandel heeft. Hij heeft dan ook geen behoefte om veel van zijn persoonlijkheid aan zijn kinderen prijs te geven en heeft eigenlijk alweer spijt van zijn opmerking over de steekhopper.

Hij probeert zijn spijt te verbergen en begint opnieuw tegen Zrabla.

“En jij, feestganger, was dit de beste manier om je voor te bereiden op je eerste werkdag? Je eerste stappen in het maatschappelijke leven, dat vanaf nu je leven zal beheersen.”

Enige trots valt op te maken uit de manier waarop Zorka dit laatste zei. Hij is altijd een voorstander geweest van het behalen van eer door hard werken.

“Je bedoelt dat mijn leven nu voorbij is. Dat is nu precies wat we gisteravond gevierd hebben.”

“Zeker weer met je dubieuze vrienden.”

“Ach, het maakt toch niet uit wat we doen, de elfen bepalen uiteindelijk wat er moet gebeuren en wie dat voor ze moet doen. Laten ze zelf nou maar eens de handen uit de mouwen steken en zich met hunzelf gaan bemoeien.”

“Het is en blijft een eer om voor de elfen te mogen werken, jongen, maar dat zal je nog wel ervaren als je een tijdje je diensten aan hen hebt mogen verlenen.”

“Het einde van mijn leven als individu zal je bedoelen, en het begin van een bestaan als maatschappelijk onderdrukt nummer in de grote massa van meelopers.”

“Doe toch niet altijd zo hoogdravend en wees blij dat je straks in staat bent om een gezin te onderhouden, net zoals ik dat al jaren voor jullie doe.”

Zorka klinkt nu boos en ook een beetje moe, omdat hij deze discussie met Zrabla al vele keren heeft gevoerd. Hij weet heel goed dat ook deze discussie zal eindigen in een knallende ruzie en zo wilde hij deze dag niet beginnen.

“Ik had anders hele andere plannen met mijn leven na de lera. Ik wilde graag de wereld verkennen en zelf ontdekken wat mij boeit en daarmee een bestaan opbouwen.”

“Het ontbijt is klaar. Iedereen aan tafel.”, klinkt het dan verlossend van Miban.

“We komen, lieverd”, zegt Zorka direct, deze gelegenheid met beide handen aangrijpend om de discussie met zijn oudste zoon te voorkomen.

Zix stormt naar de eettafel en doet dat zo onstuimig dat hij bijna de hele tafel omver loopt.

“Rustig, Zix”, zeggen Zorka en Miban bijna in koor.

“Sorry, papa en mama. Wat eten we?”, antwoord Zix op de automatische piloot.

“Grote rode blesda’s.”

Blesda's groeien aan de uiterste punten van de jongste steken van Bomulavië en zijn daarmee een van de weinige voedselsoorten die niet door de kabouters zelf verbouwd worden. Ze worden tijdens speciaal daarvoor georganiseerde zoektochten door de kabouter vrouwen gezocht.

De elfen vragen veel om de blesda's die ze als delicatessen beschouwen. De kabouters leveren deze af aan de elfen en houden dan meestal nog blesda's over. Als ze deze op tafel kunnen zetten voor hun eigen gezinnen, is dit altijd een feestmaal. De blesda's zijn van nature licht zoet en geven veel energie. Bovendien zien de kabouter kinderen ze als traktatie. Nadat de kabouter mannen gedrieën hun blijdschap en dankbaarheid getoond hebben, nuttigen ze gezamenlijk het ontbijt.

Tijdens het ontbijt wordt er zichtbaar genoten van de blesda's en zegt niemand iets. De gespannen stilte wordt echter beheerst door alle gesprekken van vanochtend, die bij alle gezinsleden in de gedachten aanwezig zijn.

Zix denkt aan de waarschuwende woorden over de steekhoppers en verbaast zich nog steeds over de openheid van zijn vader. Zrabla mort nog wat in zichzelf over zijn eerste werkdag en de wens om toch liever de wereld eerst te ontdekken. Maar hij kan de logische woorden van zijn vader toch niet vergeten en ook niet weerleggen.

Miban is nog steeds bezig met haar idee dat er vandaag onverwachte en niet gewenste dingen staan te gebeuren. Ze probeert zich in te denken wat dit zou kunnen zijn, maar zelfs in al haar beste pogingen zal ze nooit kunnen bedenken wat haar in werkelijkheid nog te wachten staat.

Zorka is zijn opmerking over de steekhoppers aan Zix alweer bijna vergeten, maar is des te meer bezig met de zorgen die hij deelt met zijn vrouw over de toekomstverwachtingen van hun oudste zoon.

Nadat ze het ontbijt gegeten hebben maakt hij zich direct klaar om te vertrekken.

Hij trekt zijn werkschoenen aan en krijgt van Miban zijn lunchpakket mee, dat ze elke dag met veel zorg voor hem klaarmaakt.

Hij knuffelt Zix.

“Veel plezier op school, jongen, en let maar goed op bij de les over de steekhopper.”

“Dat doe ik, papa. Tot licht-neer”, zegt hij en gaat weer aan tafel zitten om de laatste stukjes blesda’s van alle borden op te eten.

Zorka geeft Zrabla een hand en kijkt hem indringend aan.

“Laat vandaag maar eens gewoon over je heen komen, zoon. Vanavond wil ik heel graag van je horen hoe je eerste dag was en wat je er echt van vond. Daarna praten we verder over de keuzes die je moet maken.”

“Goed. Tot licht-neer.”

Zorka blijft hem nog even trots aankijken en laat hem dan los. Hij pakt daarna zijn vrouw in zijn armen en omhelst haar innig.

“Sorry voor mijn norske gedrag van vanochtend. Ik maak het vanavond met je goed.”

“Het is al goed.”

Miban is al lang blij met de woorden van Zorka, die haar vertrouwen in de band tussen haar en haar man alleen maar doet versterken.

Zorka legt nog even zijn handen op de hoofden van zijn zonen, pakt zijn tas met spullen en zijn lunch en vertrekt naar zijn werk.

“En toch was vanochtend anders dan andere ochtenden. Wat zou er vandaag nog meer gebeuren”, zegt Miban zacht in zichzelf, zonder dat Zorka het kan horen, terwijl ze haar man staat uit te zwaaien.

2. Verzamel-steek

De Verzamel-steek is de plek waar zijn ensi elke ochtend samenkomt en van waaruit ze hun opdrachten uitvoeren

De weg naar de verzamel-steek voert eerst van zijn ruun in het kabouterdorp Lopiwx via de hoofd-steek Lopiwa naar de leid-steek. Langs dit stuk wandelt Zorka in stevige tred.

Meestal ontmoet hij hier af en toe andere kabouters die buiten Lopiwx wonen en de aarstukken verbouwen. Hij heeft dan alleen tijd om gedag te zeggen, voor een langer gesprek moet hij zich altijd excuseren en beloven dat later nog eens met hen te doen.

Zorka geniet altijd het meeste van dit deel van zijn dagelijkse reis vanwege de natuur op de steek waarop hij woont. Het is altijd rustig en stil en het enige geluid dat hij hoort is de wind die zachtjes waait door de vleugen. Hij snuift extra hard de heerlijk geurende frisse lucht op, voordat hij in het hart van Bomulavië bij de leid-steek aankomt.

Vandaag had hij echter meer aan zijn hoofd tijdens zijn wandeling. Hij piekert nog steeds over de toekomst van Zrabla.

“Wat kan ik nou nog doen om hem in te laten zien dat hij er onlogische ideeën op na houdt? Wat zou Miban voor een aanpak in gedachte hebben? Wat doen we toch verkeerd met Zrabla? Hoe komt het toch dat hij zich zo laat beïnvloeden door de anti-kabouter uitspraken van de gevleugelde-elfen? Wij hebben hem toch voldoende normen en waarden meegegeven in zijn opvoeding. Gelukkig hebben we het georganiseerde karakter van de anti-elfen gedachten onder de kabouterbevolking tot nu toe weten te onderdrukken. Ook de vorming van de rode-hoed-kabouters hebben we steeds weten te verhinderen door de bijeenkomsten te verstoren en de complete ensi op te pakken. Alleen de ensai wist steeds te ontkomen. Die moeten we toch nog eens te pakken zien te krijgen, zodat hij zijn woord niet meer tot de goedgelovigen